

Kuukauden raamattutunti: **Kainin kanssa Jumalan edessä**

Raamatun tutkijat ovat jo kauan sitten tehneet sen mielenkiintoisen havainnon, että kun jokin uusi asia mainitaan Raamatussa ensimmäisen kerran, niin siinä yhteydessä usein sanotaan kaikki oleellinen kyseisestä asiasta. Sen jälkeen tulevat maininnat samasta asiasta tavallisesti syventelevät ja laajentavat asiaa. Mutta asian ydin on luettavissa jo siinä kohdassa, missä se ensimmäisen kerran mainitaan.

Ensimmäisen maininnan sääntö

Tätä Jumalan ilmoituksen ominaisuutta kutsutaan ”ensimmäisen maininnan säännöksi”. Se ei ole ehdoton sääntö, se ei päde kaikkeen Raamatussa, mutta usein se pitää paikkansa.

Ajattele esimerkiksi ns. alkuevankeliumia jakeessa 1. Moos. 3:15. Siinä on jo koko evankeliumi; Jumalan oma ilmoitus siitä, että hän huolehtii itse sielunvihollisen voittamisesta, sen ”pään murskaamisesta”, kuten suomennos nykyisin kuuluu. Vaikka emme tietäisi evankeliumista enempää kuin tuon alkuevankeliumin, me jo tietäisimme, että Jumala on luvannut lunastajan, joka kukistaa hänen vihollisensa ja meidän vihollisemme. Kaikki jälkepäin tuleva ilmoitus täydentää tätä ydintä, joka näkyy Raamatun kolmannessa luvussa.

Tältä kannalta katsottuna on mielenkiintoista ja puhuttelevaa tarkastella ensimmäistä Raamattuun tallennettua rukousta. Se löytyy pian alkuevankeliumin jälkeen, 1. Moos. 4:13-14:stä. ”Kain sanoi Herralle: ’Syntini rangaistus on minulle liian raskas kantaa. – – Minun on harhailtava kodittomana ja pakolaisena maailmalla, ja kuka hyvänsä, joka minut kohtaa, voi tappaa minut’.”

Ensin rukoilee syntinen

Tämä on hätkähdyttävää ”ensimmäisen maininnan sääntöä” ajatellen. Raamatun ensimmäinen rukous on murhaajan rukous. Kain oli murhannut veljensä Abelin. Sitten hän rukoili. Tämä on niin hämmäntävää, että tulee mieleen kysyä: Ehkä tuo sääntö ei pädekään tässä kohdassa? Kyllä se pätee tässä yhtä hyvin kuin alkuevankeliuminkin kohdalla.

Kainin rukouksesta lähtien kaikki Jumalaa rukoilleet ihmiset ovat olleet syntisiä ja syyllisiä. Rukoileminen ei ole hurskaiden yksinoikeus. Rukous on kaikkien oikeus. Se on murhaajien ja muiden suurten syntisten oikeus.

Näethän sen siitäkin, että Raamatun ensimmäinen rukous käsittelee syntiä. Kain sanoi Jumalalle: ”Syntini rangaistus on minulle liian raskas kantaa”, 4:13.

Raamatun ensimmäisen rukouksen ensimmäinen sana on ”syntini”. Ei toisten synti, vaan minun oma syntini on aiheena. Tässä on rukouselämän alku maailmassa. Tässä on rukouselämän ydin.

Raamatun ensimmäinen rukous käsittelee syntiä, jonka seuraukset ovat rukoilijalle liian raskaita kannettavaksi. Synnin seuraukset ovat osa syntiä. Heprealainen sana ”awon” merkitsee sekä syntiä että synnin rangaistusta. Nämä kaksi asiaa ovat erottamattomia. Syntiä ei voi tehdä ilman seurausta. Synnin tekijä ei voi palata aikaan ennen synnin tekemistä. Hänen on kuljettava eteenpäin. Mutta edessä on vain synnin palkka. Kain ymmärsi, että hänen oli elettävä koko elämänsä peläten, että hänelle kävisi niin kuin Abelille.

On ehkä hiukan yllättävää, että tässä rukouksessa ei pyydetä mitään. Tässä vuodatetaan Jumalan eteen sydämen tuska, mutta ei sanota: ”Anna sitä, tee tätä...” Tämäkin on hyvä panna merkille. Oman syntisyyden ja sydämen tuskan purkaminen Jumalalle on ensimmäisen rukouksen aihe. Tämä antaa suunnan kaikelle rukoilemiselle ja kaikille jälkepäin tuleville rukoilijoille. Rukouksen perimmäinen sisältö ei ole Jumalan käskeminen, ei edes asioiden pyytämisen häneltä, vaan ydin on syn-

nin tunnustaminen. Jumalalle jää sen arvioiminen, mitä rukouk-
lija tarvitsee.

Tätä rukous ytimeltään aina on: Se on langenneen ihmisen ahdistuksen ja pelon ja huolten vuodattamista Jumalan eteen. Jumala sitten tekee mitä hän tahtoo. Älä sinäkään pelkää tuoda omaa syyllisyyttäsi ja synnintuntoasi Jumalan tietoon. Älä pelkää käydä Jumalan eteen lankeemuksesi jälkeen. Älä pelkää aloittaa rukouksiasi sanalla ”syntini”. Raamatun rukoilijat ovat tehneet näin alusta asti.

Synti ei estä rukoilemasta

Aivan alusta asti syntisillä – huomaa vielä – suurillakin syntisillä, on ollut joku, jolle puhua. Synti ei estä rukoilemista. Synti ei tee Jumalaa kuuroksi. Hän on Jumala, jolle veljesmurhaajakin saattoi tekonsa jälkeen purkaa epätoivoiset tuntosensa ja sydämensä viiltävän kivun. Millainen Jumala onkaan!

Me ehkä olisimme jättäneet kuulematta Kainia. Tai jos olisimme kuunnelleet häntä, me olisimme mahdollisesti sanoneet hänelle: ”On oikein, että sinä nyt kärsit! Synnin palkan sinä sait.” Mutta jo täällä Raamatun alussa ja ilmoituksen aamunsarastuksessa näkyy häikäisevän kirkkaan valon lailla, että Jumala on toisenlainen kuin ihmiset. Sama näkyy halki Raamatun ristille saakka ja siitäkin eteenpäin. Kuinka sanoikaan Jeesus murhaajiaan ajatellessaan: ”Isä, anna heille anteeksi...”

Jumala kuunteli Kainin rukousta ja vastasi hänelle – toisin kuin me olisimme tehneet. Tämä asia on merkillinen. Vaikka on ”kauheaa (vanha käännös: hirmuista) langeta elävän Jumalan käsiin”, Hepr. 10:31, niin

vielä pahempaa on joutua sellaisten ihmisten käsiin, jotka eivät tunne Jumalaa ja hänen Poikaansa Jeesusta Kristusta. Kun ihmiset haluavat olla Jumalan kaltaisia, he haluavat olla myös yhtä hirmuisia toisilleen kuin he uskovat Jumalan olevan ihmisille. Suurista syntisistä tulee kuin petoeläinten ruokaa. Toisen tappaminen ei enää ole rikos, vaan luonnollista elämän kulkua.

Jumalan käsiin langennut Kain sai elävän Jumalan edessä toisenlaisen kohtelun. Jumala lupasi Kainille varjeluksen. Kun Kain oli vuodattanut tuskansa sanomalla: ”Minun on harhailtava kodittomana ja pakolaisena maailmalla, ja silloin kuka hyvänsä, joka minut kohtaa, voi tappaa minut”, niin Jumala vastasi hänelle: ”Ei.” Tässä kohtaamme alkuevankeliumin jo toisen kerran. Nyt se ei enää ole Jumalan lupaus kuten jakeessa 1. Moos. 3:15, vaan nyt Jumala toimii sen mukaan ja kohtelee Kainia evankeliumin mukaan. Näin Jumala katkaisi Kainin elämässä syyn ja seurauksen lain.

Kain sai avun

Jumalan ”Ei” syntisen kuolemalle on yksi hänen ihmeellisimmistä ominaisuuksistaan. Raamattu kertoo, että Jumala sanoi Kainille: ”Ei, vaan kostetakaan seitsenkertaisesti sille, joka tappaa Kainin.” ”Vaaravyöhykkeessä” ei näin ollut enää syntinen Kain, vaan ne, jotka halusivat tehdä hänelle pahaa hänen pahuutensa tähden. Lisäksi Jumala ”pani Kainiin merkin, ettei kukaan, joka hänet kohtaa, tappaisi häntä”.

”Merkki” on sama sana, jonka löydämme uudelleen veden-

paisumuskertomuksen jälkeen 1. Moos. 9:13. Jumala sanoi: ”Minä asetan kaareni pilviin, ja se on oleva merkinä minun ja maan välisestä liitosta.”

Kainin saama merkki ei ole poltinmerkki. Se ei ole kuolinmerkki, vaan liiton merkki! Jumala solmi liiton syntisen kanssa – aivan niin kuin Jeesus solmi liiton ryövärin kanssa ristin puulla. Tässä näkyy Jumalan käsittämätön armo ja rakkaus syntisiä kohtaan, joiden kuorma on heille liian raskas kantaa. Jumala teki alusta asti sen, mistä myöhemmin profeetta Jesaja kirjoitti näin: ”Me harhailimme eksyneinä kuin lampaat, jokainen meistä kääntyi omalle tielleen. Mutta Herra pani meidän kaikkien syntivelan hänen kannettavakseen.... Hänet syöstiin pois elävien maasta, hänet lyötiin hengiltä kansansa rikkomusten tähden.” Jes. 53:6, 8.

Jumala kuuli Kainin rukouksen jonka hän rukoili Jumalan edessä sen jälkeen kun hän oli tappanut veljensä. Eikö hän siis kuuntelisi sinuakin, miten suuret sinun syntisi lienevätkin ja miten huono omatunto sinulla onkin? Eikö hän kuuntelisi sinuakin, joka et rohkene enää pyytää häneltä mitään, vaan ainoastaan purat tuskasi hänelle?

Ensimmäinen Raamattuun tallennettu rukous viitoittaa meille rikkoneille tietä. Saamme mennä Kainin vierelle ja sanoa: ”Minun syntini on minulle liian raskas kantaa. Tule Herra Jeesus ja kannaa se minun kanssani. Ota rangaistus, joka minulle kuuluu ja armahda minua. Sillä ilman sinua minä pelkään ja tuhoudun.”

Per-Olof Malk

Galatalaiskirjeen luentoja Tampereella

Käymme läpi Galatalaiskirjeen neljänä maanantaina. Luennot 1.3., 8.3., 15.3. ja 22.3. Tampereen Raamattukoululla Kalevan kirkon seurakuntasalissa klo 18.30. Luennoitsija: Rov. *Per-Olof Malk*.

Fariseusta pidettäisiin nykyään hyvänä kristittynä

Uskovan (siis kristityn) erottaa ”uskonnollisesta” ihmisestä mielestäni siitä, että hän on petynyt itseensä ja siksi ei tule toimeen ilman Vapahtajaa, Jeesusta Kristusta. Hänellä ei todellisuudessa ole hyviä luuloja itsestään eikä hänellä ole Jumalalle tarjottavana muuta kuin oma kelvottomuutensa. Siksi hän vetoaa Jeesuksen ristintyöhön syntiensä anteeksisaamiseksi.

Sanoessani, ettei hänellä ”todellisuudessa” ole hyviä luuloja itsestään, en tarkoita sitä farisealaista ruikutusta, että olen niin ja niin paha, kuten usein kuulee sanottavan ihmisten edessä, vaikka sydämessä on ylpeyttä tästäkin ”nöyryydestä”. Tarkoitan sitä, että ei tarjoa Jumalalle mitään itsestään lähte-

vää hyvää – jotain Häneltä saadakseen – ei nöyryyttä, ei rukousta, ei Raamatun lukemista, ei palvelua, ei ylistystä, ei kastetta, ei jonkun yhteisön jäsenyyttä, eikä mitään muutakaan ”hengellistä”. Kristitty perustaa kaikeksi Jumalalta saatavan ansiotomaan armoon, joka hänen mielestään ei kuulu hänelle.

Kun luemme huolella kertomuksen fariseuksesta ja publikaanista temppelissä, niin nimenomaan fariseus oli henkilö, jota nykymittapuun mukaan pidettäisiin mallikelpoisena kristittynä (ellei tuota kertomusta selityksin olisi kirjoitettu Raamattuun). Fariseushan oli tehnyt juuri sitä, mitä kunnan kristityn oletetaan nykyisinkin tekevän.

Edellisen toteaminen paljastaa

meissä olevan farisealaisuuden, olisihan niin kutkuttavaa, jos voisi jotenkin ansioitua ”kristityn vaelluksessa”, vaikei muuten, niin yrittämällä olla kuten publikaani. Nykyajan fariseuksen ja Jeesuksen ajan fariseuksen ero on siinä, että nykyfariseus tunnustautuu kristityksi. Hän saattaa olla jopa uudestisyntynyt, mutta langennut (tai vaarassa langeta) pois armosta, kuten Gal. 5:4 asiaa kuvaa. Hän pyrkii ansioitumaan Jumalan edessä edes vähäisessä määrin ja kutsuu tätä ansioitumistaan kuuliaisuudeksi.

On hyvin kyseenalaista sanoa toisesta ihmisestä, että hän on fariseus. Vain Jumala tuntee ihmisen perin pohjin.

Paavo Lievonen

Armo riittää

Evankeliumin opintoyhdistyksen ja Suomen Evankeliumikoulun julkaisu.

Ilmestyy 4-8 viikon välein. Maksuton.

Vastaava toimittaja:

Rov. Per-Olof Malk

Osoite:

PL 17,
05831 Hyvinkää

Tilaukset myös:

Puhelimitse (019) 41 42 43 tai
sähköpostilla: evank@evank.org

Taitto:

Petri Malk

Lisää luettavaa sekä tietoja julkaisijasta osoitteessa www.evank.org

Per-Olof Malkin kirjoja Internetissä

Per-Olof Malkin kirjoja on luettavissa Internetissä maksutta. Tällä hetkellä löytyvät seuraavat kirjat:

- ◆ **Kiusauksissa.** Matt. 4. luvun tarkastelua uskovan kiusausten kannalta (1973)
- ◆ **Jumalan työtovereina.** Matt. 1. luvun tarkastelua lähetystyön näkökulmasta (1974)
- ◆ **Että meillä rauha olisi.** Jesajan kirjan 53. luvun tarkastelua (1975)
- ◆ **Hänen armonsa riittää** (1978)

Kirjat löytyvät Suomen Evankeliumikoulun Internet-osoitteesta <http://www.evank.org> sekä osoitteesta <http://koti.mbnet.fi/hulk>

Meerin mietteitä

Armo

Jokaisella on varmasti kokemuksia jäämisestä ”toiselle sijalle”. Pyrit opiskelemaan, mutta nimeäsi ei löytynyt hyväksytyjen listalta. Pääsit työpaikka-haastatteluun, mutta toinen sai haluamasi paikan. Sinulla oli ystävää, josta haaveilit aviopuolisoa, mutta toisen kanssa hän meni vihille. Vielä pahempi, jos elit puolisosi kanssa vuosikymmenet ja sitten toinen vei hänet sinulta.

Tämä kaikki on elämän todellisuutta. Mutta eteenpäin on mentävä syvienkin haavojen kanssa.

Paavalillakin oli pistimensä, mikä se sitten olikaan. Meillä jokaisella on vammoja; on sairautta, on luonteenvikoja, on huolia ja pettymyksiä. Puristaa monelta taholta. Joku voi näyttää jopa kadehdittavan onnelliselta, mutta sisällä sydämessä ovat omat haavansa ja vikansa.

Mikä sitten tilanteesi onkin, Jumalan lupaus pysyy ehdotto-

man varmana: ”Minun armossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa.” 2. Kor. 12:9.

Armo on tärkeä sana Raamatussa. Armo on tärkeä meidän elämässämme. Meidän parhaimmatkin päätöksemme elää hyvää kristityn elämää epäonnistuvat. Saatana uskottelee, ettemme taida olla edes uskossa, kun noin lankeamme. Armo vapauttaa meidät näistä syytöksistä. Me tarvitsemme armoa joka päivä.

Vammoineen armahdettu

Armon kokeneina meillä on mahdollisuus armahtaa kanssakulkijaamme. Minä en ole täydellinen, mutta eivät ole toisetkaan. Jumala sen tietää – ja armahtaa meitä.

Joku on riimitellyt asian niin, että sana ARMO merkitsee: Ansaitsematon Rakkaus Meidän Osaksemme. Sitähän se on. Paa-

vali teki pitkän ja siunatun työnsä vammoineen mutta armahdettuna. Meidänkään ”pistimemme” eivät estä meitä palvelemasta, usein on juuri päin vastoin. Jumalan voima näkyy heikkoudessa. Aarre on tänäänkin saviyasiassa. Näin Jumala saa kunnian.

Näin se sanotaan virressä 269: *Riemulaulu enkeleiden halki taivaan kajahtaa, orjuudesta harhateiden syntinen kun nousta saa. Isä kutsuu lapsiaan juhlarieppuun ihanaan, synnit meren pohjaan heittää, armollansa kaiken peittää. Rohkaistu siis, sielu parka, joka näännyt murheeseen, pelko heitä, sydän arka, katso Herraan Jeesukseen. Syntiesi suuruutta et voi armoon verrata. Katso Herran laupeutta, ääretöntä rakkautta.*

Jumalan armoa rauhaa sinulle matkaystävä.

Meeri Auramo
(Isien Usko, syyskuu 2003)

Suomen Evankeliumikoulu

Evankeliumin opintoyhdistyksen ylläpitämä Suomen Evankeliumikoulu tuottaa Raamatun ja evankeliumin opiskelumateriaalia sekä järjestää luentoja ja luentosarjoja eri paikkakunnilla.

Opiskelu kotona! Koululta voi myös ostaa luentoäänitteitä sekä kasetteina että CD-levyinä (soitetaan kuin CD-musiikkilevyä). Tähän mennessä tuotetuista äänitteistä on tarkempi luetelo sivulla 7.

Evankeliumikoululla on laajeneva tarjonta maksutonta opiskelumateriaalia sekä rakentavaa hartauslukemistoa Internet-osoitteessaan www.evank.org.

Luentosarjan järjestämiseksi paikkakunnallasi ota yhteyttä, puhelin (019) 41 42 43 tai kirjoita.

Luentosarja kristillisyyden perusasioista

Lempäälän seurakunnan kanssa 27.3.2004 klo 13-18 Lempäälän seurakuntakodissa.

13.00 Avaus. Kirkkoherra *Heikki Miettinen*.

Luento: ”Kun Jumala opettaa pimeässä”, Matt 10:30. Rov. *Per-Olof Malk*

14.00 Kahvitauko

14.30 Luento: ”Silmiemme edessä ristiinnaulittuna”, Gal. 3:1. Rov. *Olavi Peltola*

15.30 Luento: ”Jumalan salaisuuden tunteminen”, Matt. 11:25-30. *Malk*

16.15 Tauko

16.45 Luento: Vanhurskauden vaikutus ja turvallisuus”, Jes. 32:17. *Peltola*

17.45 Päätösrukoushetki: *Miettinen, Peltola*

Tervetuloa!

Uskoon saa tulla yksin armosta – mutta mitä sen jälkeen?

Niin kuin te siis olette omakseen ottaneet Kristuksen Jeesuksen, Herran, niin vaeltakaa hänessä. – Kol. 2:6

Apostoli Paavali tarkoittaa, että sillä tavalla kun me olemme omaksemme ottaneet Jeesuksen Kristuksen, niin sillä samalla tavalla on meidän myös vaeltaminen Kristuksessa.

Hengessä vaeltaminen merkitsee Kristuksessa vaeltamista. Paavali kumoo käsityksen, jonka mukaan sen jälkeen, kun olemme saaneet omaksemme Kristuksen, meidän tulisi keskittyä johonkin muuhun.

Ei ole olemassa mitään toista siunausta Jeesuksen Kristuksen omaksi saamisen jälkeen. Jos sellainen olisi, Paavali ei kirjoitaisi samassa luvussa, että *hänessä* (Kristuksessa) *asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti* – ja *hänessä me olemme* (jo) *täytetyt*. Jos Jeesuksen omaksi saamisen jälkeen olisi luvassa ”enemmän” – jos sellainen olisi ylipäänsä mahdollista –, Paavali olisi kirjoittanut: ”Kristuksessa on osa jumaluutta; teillä on Kristus, mutta teillä ei ole vielä kaikkea. Te ette ole hänessä täytetyt.”

Kristuksessa vaeltaminen ei siis tarkoita mitään sisällisen ihmisen voimainponnistusta tai uskovan pyrkimistä johonkin tilaan, jota emme ole vielä saavuttaneet – tai mielen suuntaamista uusiin asioihin, näyttävät ne kuinka hengellisiltä tahansa. Kristuksessa vaeltaminen tarkoittaa yksinkertaisesti siihen pitäytymistä, minkä olemme jo saaneet Häneltä. Kristus on aarre, ja hän on antanut itsensä ja ansionsa täydellisesti jokaisen edestä, joka uskoo häneen. Älkäämme ponnistako Golgatalta eteenpäin uusiin seikkailuihin, vaan syventykäämme elämäs-

sämme sovituksen salaisuuden tutkimiseen ja ymmärtämiseen.

Entinen Helsingin Vanhan kirkon saarnaaja **E.V. Pakkala** kirjoittaa: ”Oli aika elämässäni, jolloin uskoin, että kristityn tie vie Golgatan taa uusiin, suuriin, ihmeellisiin pääsiäiskokemuksiin jo tässä maailmassa, jo täällä ajassa – tällä puolen kuoleman linjan. Mutta vähitellen olen alkanut ymmärtää, ettei Kristuksen seuraamisessa ole mitään tietä Golgatan taa. Olen alkanut uskoa, että oikea, todellinen pääsiäinen on meille koitava vasta kuoleman virran toisella puolella. Samoin kuin Herran oma tie tässä maailmassa päättyi Golgatalle, samoin päättyy hänen seuraajansakin. Golgatan taa ei ole mitään tietä seurakunnan historiassa. Ei ole muuta tietä suotu meillekään kuin hänelle. Kun puhumme seurakunnan todellisesta pääsiäisestä, silloin puhumme riemuitsevan seurakunnan todellisesta pääsiäisilosta, jolloin kuolema on nieltä ja voitto saatu kuoleman virran toisella puolella” (Iankaikkinen elämä, 154).

C.O. Rosenius kirjoittaa: ”Koko nämä sanat käsittävä luku tahtoo sanoa, ettei uskovien, jotka kerran ovat ottaneet Jeesuksen Kristuksen omaksensa, koskaan pidä hairahtua luuloon, että tarvitaan jokin erityinen yritys pyhitykseen, vaan heidän tulee tietää, että sama Kristus ja usko, jonka kautta he ovat tulleet vanhurskautetuiksi ja armoitetuiksi, myös on vaikuttanut ja vaikuttaa pyhityksen. Heidän tulee vain yksinkertaisesti pysyä ja vahvistua aletussa uskossa sekä kaikin tavoin kasvaa häneen, joka on pää, Kristukseen, josta koko ruumis, yhteen liitettyä ja koossa pysyen jokaisen jänteensä avulla, kasvaa

rakennukseksensa rakkaudessa sen voiman määrän mukaan, mikä kullakin osalla on. – – Tämöinen on uskon harjoitus. Tällä tavoin sinä tiedät Jumalan omista käskyistä, mikä on oikeaa pyhyyttä, eikä sinun tarvitse epämääräisillä teoilla ja omilla kuvitteluilla pyrkiä pyhyyteen, jonka laadusta et itsekään oikein ole selvillä. Tässäpä saat niin paljon tekemistä, ettet tule erikoisen tyytyväiseksi itseesi, nimittäin jos oikein ja vakavasti tutkit Jumalan pyhää tahtoa ja omaa sisällistä tilaasi, tutkit Jumalan lain hengellistä vaatimusta. Siten sinä jätät koko elämäsi ajaksi alituisen Jumalan uskollisuuden ja avun tarpeeseen.” (Elämän leipää)

Älkäämme langetko pois armosta. Jeesus Kristus on meidät itse kunkin kerran ottanut siipiensä suojaan, niin kuin kana ottaa poikasensa. Silloin meiltä ei kysytty laadullisia ominaisuuksia tai ulkonaista hurskautta, kuten ei Jeesus kysynyt ristin ryöväritäkään. Jeesuksen luokse saa tulla nollana. Ristin salaisuus on siinä, että ihmisen ei tarvitse olla koskaan mitään Jumalan edessä, sillä Jeesus on syntisten ystävä. On järjestyttävää, että samalla tavalla kuin meidät otettiin Jumalan lapsiksi yksin armosta, samalla tavalla me saamme pysyä Hänen lapsinaan yksin armosta. Tätä lapseutta ei ylläpidetä ensinkään teoilla, vaan uskolla, jonka senkin Jeesus Kristus alkaa ja täyttää (Hebr. 12:2).

Turhaan ei Pietari kehoita meitä: ”Kasvakaa meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa.” (2. Piet. 3:18).

Petri Malk

Hävettävä ja halveksittava Paavali

Paljon on pohdittu sitä, mitä käytännössä oli se ”pistävä piikki” ”Saatanan enkeli”, joka apostoli Paavalin mukaan kuritti häntä, 2. Kor. 12:7. Vähemmän on mietitty, mitä käytännössä oli se ”kuritus”, jonka piikki ja Saatanan enkeli apostolille aiheuttivat.

Paavali käyttää kurittamisesta kreikkalaista sanaa *kolafizee*. Mitä sanasta voisi päätellä?

Kreikan *kolafizee* tarkoittaa ihmisen pahoinpitelyä. Sana ilmaisee myös jotain pahoinpitelyn luonteesta. Kyseessä oleva pahoinpitely tuottaa pahoinpidellylle häpeää ja halveksuntaa. Jeesuksen ristinkuolema on hyvä esimerkki tällaisesta pahoinpitelystä. Kuolema ristillä oli hävettävä ja halveksittava.

Piikki ja enkeli saivat siis aikaan jotakin, jonka takia Paavali vaikutti hävettävältä. Me emme tiedä mitä Paavalin elämässä oli hävettävää, mutta me tiedämme, että hän oli hävettävä. Piikki ja enkeli aiheuttivat apostolille myös jotakin sellaista, mikä antoi muille synn halveksia häntä.

Mitä oka ja enkeli ovatkin, ne ovat aiheuttaneet häpeän tunnetta ja muiden halveksuntaa.

Halveksittua saa lyödä

Pääsemmekö tällä tavalla yhtään lähemmäksi apostolin elämää? Ehkä hiukan. Kun ihmiset halveksivat toista ihmistä, halveksittu on halveksijoiden mielestä alempiarvoinen kuin halveksijat. Kun alempiarvoista halveksitaan, häntä voidaan melko estottomasti loukata, solvata ja herjata ja samalla voidaan kokea, että tehdään jotakin, mikä on oikein ja luvallista. Halveksittua saa lyödä.

Tällaiseen käsitykseen kreikan *kolafizee*-sana antaa aiheen.

Kyseistä sanaa käytetään myös kun kuvataan loukkaavaan ihmisen *armottomuutta*: Loukatesaan ihmiset käyttävät sellaisia sanoja ja tekevät sellaisia tekoja, jotka vievät uhrilta kunnian, maineen, itsetunnon, toivon.

Häpeän ja halveksunnan kokeminen on jo sinänsä raskasta ja nöyryyttävää. Mutta vielä vähempää siitä tulee, jos halveksittu on Jumalan valtakunnan työntekijä – niin kuin Paavali oli – ja muut pääsevät pahoinpitelmään sekä ihmistä että hänen työtään.

Monikaan asia ei lamautta Jumalan valtakunnan työntekijää enemmän kuin se, että hän tuntee häpeän yllään tai se, että muut halveksivat häntä. Kun molemmat asiat tulevat kuormaksi yhtäaikaan, elämästä ja työstä Jumalan valtakunnassa tulee sanoinkuvaamattoman vaikeaa. Julistajan rohkeus menee ja ihmisten halu kuunnella halveksittua katoaa.

Näin tuhoetaan toinen ihminen

Näin tuhoetaan toinen ihminen. Kirkkoisä Krysostomos saattoi olla hyvinkin lähellä oikeaa tulkintaa kun hän sanoi, että Paavalin elämässä oli vaihteita, jolloin Jumala ei antanut hänen työlleen mitään menestystä vaan antoi apostolin vastustajien pidellä sekä häntä että hänen työnsä tuloksia pahoin.

Krysostomoksen (ja yleisemminkin vanhojen kirkkoisien) tulkintaan yhtyivät uskonpuhdistajat kuten Calvin ja Luther. Hekin pitivät Paavalin piikkiä ja Saatanan enkeliä apostolista itsestään ja hänen työstä johtuvina tuskallisina kokemuksina. Hänellä oli suuri Armahtaja, mutta hänen ei annettu elää ar-

mosta. Hänellä oli suuri sanoja, mutta sitä ei pidetty minään. Sen sijaan häntä vastustettiin Raamattuun vedoten. ”Sinä olet hullu, Paavali!”

Vaikka me siis emme voi varmuudella määritellä, mitä Paavali tarkoitti piikillä ja Saatanan enkelillä, niin me ymmärrämme hänen sanankäytöstään, mitä piikki ja enkeli saivat hänessä aikaan. Tulos oli niin paha, että Paavali rukoili vapautusta. Mutta piikki ja enkeli jäivät, häpeä siis jäi ja häntä halveksittiin elämän loppuun asti.

Hurskaat eivät näe

Tätä eivät hurskaat ymmärrä, mutta he eivät ymmärrä paljoa muutakaan. Paavalille itselleen sen sijaan selvisi häpeän ja halveksunnan tarkoitus. Piikin ja Saatanan enkelin työ oli Jumalan tahto siinä merkityksessä kuin Jeesuksen ristiinnaulitsemisen aiheuttama häpeä ja halveksuntakin olivat Jumalan tahto. Kristusta pideltiin pahoin ja hän sai osakseen kunniattoman lopun, Israelin hurskaiden julistaman tuomion, häpeän ja pilkan. Jumala teki näin suurta työtään. Näin syntyy loukkaava evankeliumi.

Paavalin kokema häpeä ja muiden halveksunta eivät paljastaneet ihmisille, miten paljon Paavali palveli Kristusta ja ihmisiä maailmassa. Olemme pelastusasiassamme yhä täysin riippuvaiset Paavalin opetukselta ja hänen kirjeistään. Yhtä lailla ristiinnaulittu Kristus ja se häpeä, joka hänen osakseen tuli ja se halveksunta, jonka hän sai, eivät kertoneet mitään siitä, mitä Jumala hänen kärsimisessään ja halveksittavassa tuhossaan teki. Mutta ilman sitä meillä olisi vain kadotus edessämme.

Jumala jätti Jeesuksen ristille

Kun Jumala teki suurta työtään Golgatalla, hän jätti Jeesuksen ristille hänen osakseen tulleesta häpeästä ja ylimielisestä halveksunnasta huolimatta. Silloin näytti siltä kuin hurskaat ihmiset olisivat voittaneet harhautuneen opettajan. Jumalan silmin katsottuna tapahtui jotakin aivan muuta.

Kun Jumala teki suurta työtään Paavalin kärsimyselämän kautta, hän jätti työn aiheuttamat vaivat apostolin kannettavaksi. Kristus vahvisti palvelijaansa ”vain” muistuttamalla, että apostolille oli armosta kyliksi. Hurskaiden mielestä armo ei ole kyliksi, mutta Jumalan mielestä se armo on suuri ja riittää. Siihen armoon Paavalikin tunnustautui ja kirjoitti: ”Hän (Kristus) on vastannut minulle: ’Minun armoni riittää sinulle. Voima tulee täydelliseksi heikkoudessa.’ ” 2. Kor. 12:9.

Todellisessa Jumalan valtakunnan työssä erilaiset sairaudet, menetykset, loukkaukset, maineen menetykset ja häpeä kadottavat merkityksensä. Eikä viimeisellä tuomiolla kysytä, kuinka usein ja syvälle itse kukin lankesi, minkä laatuista kukin synnit olivat tai paljonko kukin antoi Jumalan valtakunnalle rahassa tai ajassa mitattuna, paljonko vaivaa nähtiin valtakunnan hyväksi, miten monessa kokouksessa oltiin mukana, miten paljon matkustettiin, miten kiire oli tai kuinka suosituksi tultiin; ei myöskään kysytä mitä ilman jäätiin Kristuksen tähden, mistä oli luovuttava, mikä jätettävä, mitä muut sanoivat ja ajattelivat itse kustakin.

Sitten kun vain armolla on merkitystä

Ajan päättyessä on kyse vain siitä, mistä Jeesus puhui Paavalille: Armosta. Siihen ”hukkuvat” kaikki pidetyt kokoukset ja

kirjoitetut artikkelit, kaikki kirjat, luennot ja sielunhoitokustelut. Siihen hukkuvat kaikki ihmisten aiheuttamat haavat ja ruhjeet, vastoinkäymiset ja tappiot. Kun sielu tulee elävän pyhän Jumalan eteen ja menettää lopulta senkin, minkä se kykeni siihen asti kantamaan mukanaan, niin se lyhyistyy voimattomana alas eikä se kykene ajattelemaan enää mitään saavutustaan tai menetystään. On pelkkää multaa ja syyllisyyttä.

Silloin on tärkeä enää yksi asia, armo. Ja juuri silloin Jeesus kääntyy sieluun päin ja sanoo nuo sanat uudelleen: ”Minun armoni riittää sinulle.”

Paavalin saama Herran sana armosta on suurempi ilmestys ja näky kuin se, minkä hän sai kolmannessa taivaassa ja mistä hän edellä on kirjoittanut.

Per-Olof Malk

Suomen Evankeliumikoulun äänitteitä

Suomen Evankeliumikoulun raamattuäänitteitä on saatavilla. Äänitteet toimitetaan C-kasetteina tai CDR-levyinä. Suppea valikoima kirjoja on myös saatavilla. Äänitteiden hinta on 5 euroa kappaleelta ja ne toimitetaan kirjeenä tai pakettina. Toimituskuluina peritään Postin vahvistama postimaksu, joka on tällä hetkellä 1.30 eur / 3 levyä. Toimitusaika on noin kolme viikkoa.

Rov. Per-Olof Malkin puheet

Takaisin Golgatalle (ECD-1501). *Rov. Per-Olof Malk*. Uskon perusasioita käsittelevä luento, osa 1. Kuopion NNKY 18.10.2003. Pituus 43 min.

Tulkaa minun luokseni kaikki (ECD-1502). *Rov. Per-Olof Malk*. Uskon perusteita käsittelevä luento, osa 2. Kuopion NNKY, 18.10.2003. Pit. 78 min.

4. rukouspäivän saarna. (ECD-1503). *Rov. Per-Olof Malk*. Saarna Kaavin kirkossa 19.10.2003. 35 min.

Rov. Olavi Peltolan 1.Tessalonikalaiskirjeen luennot

- 1.Tess. 1:1-2:12 (ECD-1300)
- 1.Tess. 2:13-3:13 (ECD-1301)
- 1.Tess. 4:1-18 (ECD-1302)
- 1.Tess. 5:1-28 (ECD-1303)

Luennot 1301-1303 on pidetty loka-kuussa 2003 Helsingin Lautasaaren kirkon srk-salissa. Luento 1300 on studioluento. Pituus n. 45 min kukin.

Valvomisen sunnuntai. (ECD-1351) *Rov. Olavi Peltola*. Saarna Tikkurilan kirkossa sekä raamattutunti samasta aiheesta yhdellä äänitteellä. 25 + 40 min.

Luterilainen spiritualiteetti. *Rov. Olavi Peltolan* seminaarialustus Suomen Raamattuopiston teologipäivillä 11.1.2004. Pituus 40 min.

Kirjat

Pistin lihassa. Olav Valen-Sendstadin sielunhoidollinen klassikko. Miksi Jumalaan turvaava joutuu taistelemaan ja kipulemaan joidenkin asioiden kanssa loputtomiin? Kirjoittaja kulkee kamppailijan vierellä ja löytää avun avaimia Paavalin kokemuksesta, jossa armo avautuu huolimatta inhimillisestä heikkoudesta ja mahdottomuudesta nostaa itseä kivun kourista. *Hinta: 19.50 eur.*

Raitis usko. Fredrik Wisløff. Sanoma vanhasta, karusta ristikistä kestävä aatteiden ja erilaisten kristillisten virtausten tuulussa. *Hinta 20.00 eur.*

Äänitevalikoimaa täydennetään jatkuvasti. Tulossa on mm. rov. Per-Olof Malkin 2. Korinttolaiskirjeen 9-osaisen luontosarjan äänitteet.

Kun ei enää tunnu siltä, että Jumala auttaisi...

Kristityt tapaavat ajatella Jumalan olevan elämänsä viimeinen perusta. Hänen puoleensa saa kääntyä, kun kaikki muu menee ja elämän tukipilarit katoavat.

Näiden optimististen ajatusten vastaisesti kristityt kuitenkin kohtaavat usein todellisuuden, jossa Jumala ei tunnu olevan elämän viimeinen perusta eikä avun antaja hädän hetkillä. Sen sijaan, että ihminen kadottaisi vain inhimillisen elämän tuet, hän menettää myös tunteen, että kaikki on Jumalan kädessä.

Vaikka kristitty ”tietäisi”, että Jumala on lähellä, Jumala ei näytä toimivalta. Juuri tällaisen kokemuksen äärellä opetuslapset olivat myrskyävällä järvellä. Opetuslapset eivät olleet yksin. He itse asiassa näkivät Herransa koko ajan.

Kun myrsky kävi kiivaana, opetuslapset alkoivat huolestua. Heitä pelotti. Mutta Jeesus jatkoi vain untaan. Aallot kävivät uhkaaviksi. Vaikka opetuslapset pelkäsivät, tunsivat varmasti

myös ahdistusta, Jumala ei näyttänyt tekevän mitään. Miksi Jeesus nukkui?

Elämän myrskyisinä hetkinä, kun elämä itse ja Jumalan vaativa laki käyvät ankarimmillaan meitä kohti, osoitamme muovaavamme mielissämme Jumalasta aina epäjumalan: luulemme tietävämme, kuinka hänen pitäisi kulloinkin toimia. Ja jos Herra ei vastaa tahtomallamme tavalla, kärsimme, ahdistumme ja loukkaannumme häneen. Jeesus nukkuu veneessä, vaikka hänen pitäisi näkyvällä tavalla johtaa, toimia ja auttaa.

Elämän ankarimpina aikoina käy todeksi se, että Jumala katkei meiltä itsensä: hän ei toimi milloinkaan järkemme määrittämällä tavalla tai odotustemme mukaisesti. Jumala piiloutuu ymmärrykseltämme. Emme näe häntä.

Mutta meidän ei pidä tehdä johtopäätöstä Jumalasta ja hänen toiminnastaan järkemme ja aistiemme pohjalta. Järkemme

on sokaistu. Kiinnittäkäämme siis huomiomme niihin lupauksiin, jotka Jumala meille sanasaan lausuu. Hän lupaa olla meidän kanssamme kaikki päivät maailman loppuun asti.

Jeesus on luonamme silloin, kun vaellamme läkähdyksissä aavikolla. Hän on meidän kanssamme silloin, kun loputon ulappa ympäröi purtemme. Hän on meidän vieressämme, kun elämän myrskyt käyvät ylitsemme.

Juuri tästä kertoo evankeliumi. Äkkiä Kristus heräsi. Hän nousi, nuhteli tuulta ja tuli tyven.

Kun saamme armon sivuuttaa vaikean vaiheen elämässämme, huomaamme vasta jälkikäteen Herran olleen vierellämme. Näemme salatun tavan, jolla hän piti meistä koko ajan huolta. Jääkäämme Kristuksen rauhaan, jonka hän meille joka päivä antaa.

Markus Malk

Synneistä suurin?

”Ihmisen on vaikea tyytyä siihen että hänellä ei ole taivaaseen parempaa passia kuin syntisellä vaimolla ja ryöväriellä ristinpuussa. Tässä on juuri ristin pahennus ja loukkaus, tässä että me elämämme tärkeimmän asian kohdalla olemme näin riisuttuja.”

”Mutta tämä meidän ylpeä ihmisluontomme, joka ei tahdo tyytyä armon kerjäläisen asemaan, on kaikkein suurin inhimillisistä synneistä, ja näin siitä

syystä, että se on suurimpana esteenä Kristuksen pelastussanomman vastaanottamiselle.”

”Ei ole olemassa mitään ihmisvanhurskautta, on vain Kristuksen vanhurskaus. Lutherin opin ydinajatus on, että jokaisen, joka tahtoo tulla pelastuksesta osalliseksi, on saavuttava Golgatan ristille samanlaisena armonkerjäläisenä kuin ryöväri, jolle pelastussanoma ensinnä kuului. Muulla tavoin ei hän voi tulla osalliseksi siitä vanhurskaudes-

ta, jonka Kristus on kärsimisellään ja kuolemisellaan meille hankkinut. Vanhurskaus on vain uskon vanhurskautta.”

”Kaikki sellainen uskonkäsitys, joka käy Kristuksen ja ristin sivuitse, vie ihmisen – vaikka se kävisi kuinka läheltä ristiä hyvänsä – iankaikkiseen kadotukseen.”

Aatos Alanen
(Kirjassa Mitä Kristuksen risti puhuu meille)